

*Vyjede u V Hlaváčka, zhráceno v časopise Včelářství a
celé v různých okresních novinách Deník.*

(A)

Textař Jaroslav Hájek slaví „70“

J. Hájek

Psal se 3. března roku 1944 a II. světová válka se začínala překlápět ke svému závěru. Na Jihlavsku, v půvabné vesničce Kaliště, 4 km pod Javořicí (837 m n.m.), se ale slavilo. V domě číslo 36 se manželům Kateřině a Janu Hájkovým narodil syn, kterému rodiče vybrali jméno Jaroslav.

Sudičky mu daly do života několik lásek, z nichž nejvýraznější byly lásky ke sportu a k dechové muzice. Jak tyto lásky život postupně přinášel, jsme se za naše čtenáře přišli Jaroslava Hájka zeptat.

Jak jste se dostal k dechové muzice?

Poměrně dlouho a velikým obloukem. V mládí jsem, jako téměř každý kluk, miloval kopanou. Jako žák jsem začínal v sousední Jiskře Janštýn. V roce 1962 vznikla v naší obci Tělovýchovná jednota Sokol Javořice a po vybudování hřiště jsme, během následujících roků s našim fotbalovým mužstvem z nejnižší čtvrté okresní třídy, postoupili až do krajské I. B třídy. To byl pro tak malou vesnici s devadesáti domy obrovský úspěch. Já jsem mezi tím odešel na vojnu do Dukly Bechyně, potom do Baníku Orlová, Lokomotivy České Budějovice, Spartaku Počátky a na závěr kariéry jsem se vrátil domů, znovu do Sokola Javořice. Konec mé sportovní dráhy udělalo v roce 1977 komplikované zranění Achillovy šlachy. Následovaly tři operace a v roce 1978 čtvrtá operace na druhé noze. Potom jsem naše mužstvo začal trénovat a rozhlížel jsem se po dalších činnostech. Začal jsem včelařit a je to koníček, který každému, kdo se nebojí žihadel, doporučuji. Další mojí zálibou je rybaření, sadaření a pěstování vinné révy a to ve velmi tvrdých podmínkách v nadmořské výšce 670 m n.m. K psaní textů pro dechovou muziku jsem se dostal až v roce 1987 a to už mi bylo 43 roků.

Jak tedy váš start do dechovkové tvůrčí činnosti vypadal?

Předně musím říci, že naše vesnice Kaliště se může pyšnit tím, že hned po I. světové válce byla u nás založena červencová Národní pouť a vznikla tradice zvat si na tuto pouť přední české dechovky. Mezi prvními to byla Kmochova muzika z Kolína (tehdy ji už řídil pan Vlasák) a následovaly další přední dechovky. V šedesátých letech minulého století k nám poprvé zavítali populární jihočeští Babouci. Byla to událost pro celou Vysočinu, protože přes vystupování v Kališti se v následujících desetiletích začali prosazovat po celém kraji Vysočina. Jenom na ukázkou, jak u nás byli Babouci populární, svědčí dva údaje. V roce 1988 v jednom dnu odehráli dva vyprodané koncerty (2x 550 posluchačů) a při těchto koncertech oslavili 120 roků kapely. V roce 1990 to byly tři vyprodané koncerty (3x 550 posluchačů). Byla to neskutečná popularita a celé okolí si je zamilovalo. Už v roce 1986 jsme založili Klub Babouků Kaliště. Byl to první klub Babouků v republice. Předsedkyní byla zvolena Anna Družkovská a já jsem přijal funkci tajemníka. Právě v té době vznikl nápad napsat pro Kaliště polku. Text měl psát tehdejší ředitel českobudějovického rozhlasu Josef Havlík. Já jsem mu měl dodat základní údaje. To jsem udělal, ale protože Josef Havlík byl stále časově zaneprázdněn, tak jsem v listopadu roku 1987 text (poprvé v životě, žádné verše jsem dřív nepsal) napsal a poslal tehdejšímu legendárnímu (50 roků u kapely) kapelníkovi Babouků Václavu Rožboudovi. On napsal základní melodii a hudební skladatel Jiří Drobílek Kališťskou polku instrumentoval. Babouci ji v českobudějovickém rozhlase nahráli 6. října 1988. Ve stejné sestavě jsme napsali ještě další dvě písničky a tím jsem předpokládal, že moje textařská kariéra skončila. Žádné další umělecké plány jsem si nedával. Vše se změnilo v srpnu 1989, kdy Babouci Kališťskou polku v českobudějovické Pivovarské zahradě na výstavě Země živitelka zahráli. Slyšel ji legendární hudební skladatel Ada Doško, vyhledal mne a nabídl spolupráci. Za deset roků naší tvůrčí spolupráce, až do skonu Ady

Doška 9. září 1999, jsme spolu napsali 41 písniček. Nahrály je naše přední dechovky. Adovi Doškovi vděčím za to, že mne naučil textařskému řemeslu.

Jak vaše textařská kariéra pokračovala dál?

Po skonu Ady Doška už mi bylo líto s textařinou skončit a tak jsem se postupně seznámil s 51 hudebními skladateli. Musím ale říci, že mi jich již 8 zemřelo a byly to takové hvězdy jako Václav Rožboud, Jiří Drobílek, Ada Doško, Vlasta Dvořák, Blahoslav Smeškovský, Josef Růžička, Jiří Vrána a Jaroslav Boček. S ostatními stále spolupracuji a jsou to ti nejlepší, co u nás dechovku píšou. Budu jich jmenovat jenom několik a ostatním se velice omlouvám. Antonín Pecha, Viliam Béreš, Antonín Tichý, Pavel Zedník, Jan Lipold, Áda Školka, Vladislav Suda, Antonín Bulka, Jan Čiviš, Kamil Havelka, Ladislav Prudík, Václav Maňas ml., Jan Slabák, Vladimír Pfeiffer, Zdeněk Gurský, Jiří Helán, Jiří Tesařík, Libor Míkl a další.

Máte spočítáno kolik jste napsal písniček, pro jaké kapely, na kolika hudebních nosičích vaše písničky najdeme a máte také autorské nosiče?

Písniček bylo k 1. lednu 2014 336 (dalších 300 textů mám v šuplicích) a hraji je téměř všechny naše kapely. Také kapely v německy mluvících zemích, v Holandsku, Polsku a samozřejmě na Slovensku. Písemnou spolupráci udržuji s 234 kapelami. Přitom chci podotknout, že píšu jenom v zimě. Zbytek roku se věnuji ostatním zálibám. Moje písničky najdete na 118 zvukových nosičích a odhadem na 60 obrazových nosičích. Autorská CD mám čtyři. První mi natočil Václav Žákovec, druhé Golčovanka, třetí Vysočanka a čtvrté opět Golčovanka. Zájemci o mé písničky jich desítky najdou na internetové adrese www.dechovka.eu a mohou je začít hrát.

Kdy jste byl jako profesionál zaregistrován v OSA a jak to je s vašimi písničkami pro obce v České republice?

V OSA jsem byl zaregistrován 1. října 1992. Příjímací komise mne ale pokárala, že jsem se měl přihlásit již dříve. Písniček pro různá města a vesnice v České republice mi během roků začalo přibývat a tak jsem navštívil agenturu Dobrý den v Pělhřimově, která mi předala Certifikát, na kterém je doloženo, že jsem autorem 32 textů písniček pro obce v České republice. Podmínkou bylo, aby byly nahrané na zvukové nosiče. Tuto práci jsem svěřil našim předním dechovkám, od Veselky až ke Golčovance.

Víme, že vaše písničky vyhrávaly různé soutěže. Můžete nám přiblížit o jaké soutěže a jaké kapely se jednalo?

Mezinárodní festival Vejvodova Zbraslav v letech 1997-1999 třikrát za sebou vyhrála časlavská Březovanka s mým valčíkem Šumavské návraty (hudba Kamil Havelka). Festival Pravečkův Lanškroun v roce 2002 vyhrála Posádková hudba Brno s mojí polkou Ženy květy milují (hudba Antonín Tichý). Diváckou soutěž populárního Polka-festu v roce 2000 vyhrála Valanka s mojí polkou Malované dny (hudba Blahoslav Smeškovský). Finále proběhlo v Českých Budějovicích při výstavě Země živitelka.

V Dechovkové hitparádě českobudějovického rozhlasu jsem vyhrál 24 kol s celou řadou písniček. Byl to valčík Fešná mlynářka (Ada Doško – Vojnarka), polka Sto šenkýřek znám (Václav Rožboud, Jiří Drobílek – Babouci), polka Vzpomínka na bílou Telč (Ada Doško – Vojnarka), Vlastenecká polka (Ada Doško – Božejáci), valčík Krajem Vysočiny (Ada Doško – Vojnarka) a valčík Zaniklá studánka (Václav Rožboud, Jiří Drobílek – Babouci).

V celoročním hodnocení Dechovkové hitparády byl valčík Krajem Vysočiny vyhlášen jako písnička roku 1992 a valčík Zaniklá studánka jako písnička roku 1993.

V Dechovkové hitparádě Českého rozhlasu 2 - Praha jsem vyhrál 14 kol a úspěšné byly tyto skladby: valčík V krásném údolí (Vladislav Suda – Keramička), polka Ta naše kovárna

(Vladislav Suda – Keramička), waltz Svět se točí dál (Pavel Zedník – Fryštátská Javořina), polka Zvonění pravdy (Václav Maňas ml. – Babouci), slow Pohár vzpomínek (Jiří Vrána – Stříbrňanka) a valčík Dívej se srdíčko (Vlasta Dvořák – Veselka). V celoročním hodnocení Dechovkové hitparády ročníku 2005-2006 obsadil slow Pohár vzpomínek - 1. místo a valčík Dívej se srdíčko - 2. místo.

Jak vidíte budoucnost dechovky?

Toto je složitá otázka, ale pokusím se na ni odpovědět. V tomto ohledu mají textaři jednoznačně největší zodpovědnost. Lidových písniček v úpravách pro dechovku, které jsou dobré a čas je prověřil, máme dost a dost a jsou naší chloubou. Problém je v tom, že současní textaři, kteří v posledních několika desetiletích dechovku píší, jí obsahově stále a stále vracejí do minulých století. To je právě ten problém, který mladé lidi (a nejenom je) od dechovky odrazuje. Každý mladý člověk, kterého pro dechovku získáme, je pro nás výhra. Oponenti budou argumentovat, že v dechovkách hraje hodně mladých lidí. To je sice pravda, ale počet jejich vrstevníků v hledištích ani zdaleka neodpovídá počtu mladých muzikantů v kapelách. Oponenti znovu namítnou, že každý musí věkem k dechovce dorůst. To je sice pravda, ale musíme si přiznat, že počet těch, kteří k dechovce dorostou, se také výrazně snižuje. Pro textaře a budoucnost dechovky vidím jediné řešení. Chce to přestat psát STAROMILSKÉ texty a začít psát o době, ve které žijeme. Lidstvo od pravěku vždy zpívalo o tom, co vidělo okolo sebe. Jenom v dechovce se stále zpracovávají náměty, které se vracejí sto a více let zpět a to se samozřejmě mladým lidem nelíbí. Chápu, že jsou výjimky, jako například Babouci, kde by současný text byl kontraproduktivní a kapele by to uškodilo. Ostatním kapelám si dovoluji poradit, aby se nebály současných námětů. Jako textař jsem tuto zásadní chybu pochopil a snažím se zpracovávat současné náměty. Nevyhýbám se žádným problémům, které nám dnešní doba, ve které žijeme, přináší. Naším cílem nemůže být to, aby dechovka setrvačností přežívala, ale aby rozkvétala a porážela hudební pseudokulturu, která se k nám masivně dováží. Získání mladých lidí pro dechovku, to je alfa a omegou jejího rozvoje. Jsem rád, že hudební skladatelé, kteří se mnou spolupracují, tento můj názor podporují a společně píšeme písničky, ve kterých řešíme problémy dnešní doby. Jiná cesta podle mne k zachování a rozvoji dechovky nevede.

Jaroslavu Hájkovi za odpovědi děkuje a přeje hodně zdraví a hudebních nápadů